

- 3) W jakim zakresie wykładnia § 421g ust. 1 zdanie drugie SGB III narusza przepisy prawa wspólnotowego o ochronie swobody przepływu usług i konkurencji, w szczególności art. 49, 50 i 87 w związku z art. 81, 85 i 86 Traktatu WE lub innymi przepisami prawa wspólnotowego, stanowiąc, że jako zatrudnienie podlegające ubezpieczeniu społecznemu należy rozumieć jedynie zatrudnienie objęte zakresem obowiązywania Sozialgesetzbuch?
- 4) a) W jakim zakresie jest możliwa i konieczna wykładnia tego przepisu zgodnie z prawem wspólnotowym w celu uniknięcia ewentualnego naruszenia opisanego w pytaniu 3?
- b) W przypadku, gdyby nie była możliwa lub konieczna wykładnia tego przepisu zgodnie z prawem wspólnotowym: W jakim zakresie § 421g ust. 1 zdanie drugie SGB III narusza przepisy prawa wspólnotowego, o ile nie jest chroniona swoboda przepływu pracowników?

(¹) Dz.U. L 257, str. 2.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-209/05)

(2005/C 171/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 13 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Marię Condou i Wolfganga Condou, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- a) stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 6 i 8 dyrektywy 64/221/EWG (¹), odmawiając wydania wizy obywatelom państw trzecich będących członkami rodziny obywateli Unii Europejskiej, którzy wykonują swoje prawo do swobodnego przepływu osób;

- nie wskazując powodów dokładnie, dostatecznie szczegółowo ani kompletnie, chociaż nie stały temu na przeszkodzie żadne względy bezpieczeństwa państwa;
 - nie przyznając adresatom decyzji w sprawie odmowy wydania wizy wszystkich środków odwoławczych, jakie przysługują obywatelom tego państwa w stosunku do aktów administracyjnych.
- b) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do przepisów wydanych ze względów porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego w stosunku do osób należących do ich podmiotowego zakresu zastosowania dyrektywa 64/221/EWG nakłada na Państwa Członkowskie rozmaite zobowiązania, w szczególności związane z uzasadnianiem decyzji i środkami zaskarżenia przysługującymi od tej decyzji. Na podstawie art. 6 wskazanej dyrektywy dana osoba jest informowana o względach porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, na których oparta jest decyzja w sprawie odmowy wydania wizy dla członka rodziny obywatela Unii Europejskiej. Na podstawie art. 8 dyrektywy danej osobie, której odmówiono wydania wizy, przysługują od tej decyzji przynajmniej te same środki odwoławcze, które przysługują obywatelom tego państwa w stosunku do aktów administracyjnych.

Komisja jest zdania, że niektóre przepisy austriackiej Fremden-gesetz (ustawa o cudzoziemcach) nie odpowiadają powyżej wskazanym wymogom prawa wspólnotowego ustanowionym przez dyrektywę.

Na podstawie § 93 ust. 2 tej ustawy jedynie decyzja wydana na pisemny lub zaprotokołowany wniosek powinna zostać sporządzona pisemnie, a w uzasadnieniu wystarczy wskazać jedynie przepisy ustawowe podlegające zastosowaniu. Na podstawie art. 6 dyrektywy istnieje natomiast automatyczny obowiązek uzasadnienia [decyzji] przez Państwa Członkowskie: uzasadnienie nie może być zależne ani od pilności ani od wniosków danej osoby. Samo wskazanie zastosowanych przepisów zdecydowanie nie wystarcza do spełnienia wymogów dotyczących uzasadnienia: w przypadku decyzji odmownej zwykle odesłanie do zastosowanych przepisów nie stanowi wystarczającej informacji o powodach udzielenia odmowy. Również z orzecznictwa Trybunału wynika, że dokładne, dostatecznie szczegółowe i kompletne uzasadnienie jest konieczne, aby adresat mógł zwrócić się przeciwko niekorzystnej dla niego decyzji i aby mógł chronić swoje interesy.

Na podstawie § 94 ust. 2 austriackiej Fremdenengesetz odwołanie od decyzji odmawiającej wydania wizy lub stwierdzającej jej nieważność jest niedopuszczalne. Przepis ten narusza zobowiązanie wynikające z art. 8 dyrektywy, w myśl którego danej osobie przysługują środki odwoławcze, jakie przysługują obywatelom tego państwa w stosunku do aktów administracyjnych, niezależnie od tego czy chodzi o środki odwołania do organów administracyjnych czy sądowych. Argumentacja Republiki Austrii, jakoby pozbawienie środka odwoławczego w tym wypadku było uzasadnione, ponieważ ani odmowa ani stwierdzenie nieważności wizy nie mają skutku wykraczającego poza granice pojedynczego aktu administracyjnego, a złożenie kolejnego wniosku prowadzi do celu szybciej aniżeli środek odwoławczy, jest niewłaściwa. Ponowne wniesienie wniosku kryje w sobie mianowicie ryzyko, że decyzja błędna merytorycznie zostanie po prostu powtórzona.

(¹) Dz.U. L 56, str. 850

- nie przyjmując przepisów niezbędnych do wykonania tej dyrektywy w dziedzinie federalnych Mineralrohstoffgesetz i Schieß- und Sprengmittelgesetz oraz Elektrizitätswirtschaftsgesetz landu Salzburg wbrew art. 24 ust. 1 tej dyrektywy;
- nie transponując art. 11 tej dyrektywy dotyczącego zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych w odniesieniu do landów Burgenland, Salzburg, Steiermark i Tyrol;
- nie transponując art. 12 tej dyrektywy w odniesieniu do landu Oberösterreich oraz
- nie transponując art. 8 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy w odniesieniu do landów Burgenland, Górna Austria, Salzburg, Tyrol i Vorarlberg

ewentualnie we wszystkich tych przypadkach nie notyfikowała przyjęcia stosownych przepisów Komisji.

2. Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-226/05)

(2005/C 171/19)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 20 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Dr. Bernharda Schima, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o rozstrzygnięcie w następujący sposób:

1. Republika Austrii uchybiła swojemu zobowiązaniu do pełnego transponowania dyrektywy Rady 96/82/EG z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (¹)

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 96/82/WE z grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi Państwa Członkowskie są zobowiązane od przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż w ciągu 24 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, czyli do dnia 3 lutego 1999 r. Transpozycja dyrektywy zobowiązywała w Austrii w części federację, a w części landy.

Zdaniem Komisji transpozycja dyrektywy w Republice Austrii jest niepełna, względnie niewystarczająca: w ważnych dziedzinach istnieją wciąż luki, a przepisy służące transpozycji nie spełniają w części wymogów ustanowionych przez dyrektywę.

Na poziomie prawa federalnego brak jest transpozycji w zakresie Mineralrohstoffgesetz i Schieß- und Sprengmittelgesetz, na poziomie krajowym w zakresie Elektrizitätswirtschaftsgesetz landu Salzburg.

Artykuł 11 ust. 1 dyrektywy — Sporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dotyczących środków, jakie należy podjąć poza terenem zakładu — nie został transponowany w odniesieniu do landów Burgenland, Salzburg, Steiermark i Tyrol.